

ската изъ града съ надежда да срещне Николайчо. Вечерта се върна много изморенъ и си легна.

Дълго се въртѣ въ леглото.

„Има една болна майка. Децата ѝ нѣматъ съ какво да я лѣкуватъ“.

Тази мисль пропждаше съня отъ очитѣ му. Обърна се къмъ стената и дълго гледа портрета на своята майка.

Изведнажъ той видѣ — нѣщо шавна... Очитѣ на майка му го загледаха съ сладка усмивка. Следъ това я видѣ да носи въ ржцетѣ си дървената му касичка. Подаде му я и галено му пришепна:

— Всѣка майка е светица!

Владимиръ прострѣ ржце да вземе касичката, но тя се изплъзна, падна и той се събуди. Бѣше падналъ на килима. Челото му бѣше покрито съ потъ. Стана и се загледа въ портрета на майка си.

Той стоеше неподвиженъ на прежното си мѣсто. Владимиръ си легна и дълго пакъ не можа да заспи.

Щомъ навѣнъ взе да виделѣе, той стана и взе касичката. Зарадва се много като почувствува тежестта ѝ. Пакъ безшумно отвори касичката и изсипа купчина пари.

Въ училище той завари Николайча по-тжженъ отъ всѣкога. Съ свѣтнало отъ радостъ лице, Владко бръкна въ чантата, извади тежкия свитѣкъ пари и го втична въ ржцетѣ на смаяния Николайчо.

— Вземи тѣзи пари и бѣгай за лѣкарь!

Николайчо седѣше като ударенъ отъ гръмъ.

— Хайде върви! Нѣма време за губене.

— А ако класниятъ пита за мене?

— Азъ ще му кажа кжде си отишелъ. Бжди спокоенъ!

Щомъ учителятъ влѣзе и запита, защо Николай и днесъ отсъствува, за изненада на ученицитѣ, стана мълчаливиятъ Владимиръ и каза:

— Майка му е тежко болна, господинъ учителю. Той отиде за лѣкарь. Всѣка майка е светица, — завърши развълнуванъ той и седна.

Всички го гледаха зачудени. Челото му, винаги помрачено, сега имъ се видѣ свѣтло. Въ очитѣ му блѣскаха радостни пламъчета...

Следъ обѣдъ класниятъ учителъ влѣзе въ стаята развълнуванъ.